

[Petra Petersen.]

af motoriserede sygeplejersker 4 kr. 50 øre — vil der for foreningerne, sygekasserne og kommunerne stadig være en stor økonomisk byrde at bære, og flertallet i det udvalg, som har udarbejdet betænkningen fra 1953, foreslog da også direkte statsstøtte til gennemførelse af sygeplejerskernes motorisering.

Vi ved, at sygeplejeforeningernes arbejde har betydet umådelig meget, idet de har aflastet vore sygehuse ganske betydeligt, og hvis den foreslåede ordning gennemføres, vil den give en yderligere aflastning af sygehuse, hvor jo en seng koster ikke under 50 kr. pr. dag. Hvis sygekasserne skal belastes yderligere, vil der vel igen blive tale om forhøjelse af sygekassekontingentet. De senere års erfaring har jo vist, at kontingenterne er steget og ydelserne samtidig blevet færre; det er efter min mening en gal vej at gå.

Man taler nu om, at sygeplejerskerne på landet skal motoriseres. Jeg er af den mening, at sygeplejerskerne overalt burde have en bil til rådighed. Der tales i betænkningen om, at sygeplejerskerne på landet skal kunne få en motorcykel. I den anledning vil jeg sige, at der er sikkert ikke ret mange embedsmænd i landet, der ville finde sig i at skulle køre på motorcykel, de har jo alle bil. Men en sygeplejerske, der skal ind og behandle patienter, give injektioner, omslag o. s. v., skal hun først trække af motortøjet, når hun kommer ind, måske kold og våd efter sin køretur?

Jeg talte i aftes med en læge i Odense, som fortalte: „Jeg har i aften været i det yderste Bolbro, nu skal jeg sende en sygeplejerske derud, som skal give patienten penicillin.“ Det var regn og blæst i Odense i går, der er 4 km fra byens midte til Højstrup, og han skulle altså sende en cyklende sygeplejerske til Højstrup for at give indsprøjtning. Noget sådant synes jeg er forkert; efter min mening burde alle sygeplejersker have stillet et motorkøretøj til rådighed; derved ville de ikke alene kunne betjene flere patienter, men også kunne betjene dem bedre.

Må jeg slutte med at sige, at da vi behandlede loven om sygeplejersker, stillede jeg det spørgsmål til ministeren, om vi ikke snart burde tage hjemmesygeplejerskernes løn- og

pensionsforhold op til behandling. Ved dette lovforslag har man jo ikke taget spørgsmålet om hjemmesygeplejerskernes pension op; spørgsmålet har været berørt i dag af nogle ordførere, og man har henvist til, at vi nu har fået gennemført folkepension. Jeg tror ikke, det er nogen trøst for hjemmesygeplejersken at få en henvisning til, at vi har vedtaget loven om folkepension. Denne lov er efter min mening ikke så god i dag, at man kan nøjes med at henvise vore vel-tjente hjemmesygeplejersker til den; det er kun at byde dem en almisse. Jeg håber, at man, når sagen kommer i udvalg, vil tage disse spørgsmål op, og at man også vil tage dem med, når man diskuterer lovforslaget i anden omgang.

Søren Olesen: Jeg kan også tilsige en velvillig behandling af det foreliggende lovforslag om hjemmesygepleje, og jeg vil udtale min tilfredshed med, at sygekasserne og sygeplejeforeningerne stadig skal have indflydelse på dette område, således at de kan ordne sagen sammen med kommunerne. Når det drejer sig om en ting som hjemmesygeplejen, er det vigtigt, at befolkningen er så direkte knyttet til den og interesseret i den som muligt, og det vil derfor ikke være rigtigt at gøre den til en ren statsinstitution eller en absolut kommunal institution, som befolkningen ikke føler sig sammenknyttet med. Det er i virkeligheden sådan — har da været det — med hjemmesygeplejerskerne, at de ikke alene kom i hjemmet og ydede den nødvendige sygepleje, men de kom, kan man godt sige, som en ven i en vanskelig situation, som det jo er, når der er sygdom i hjemmet. Tit var det sådan, at sygeplejerskerne ikke alene ydede sygehjælp, men at de også var til opmuntring og hjælp med råd af forskellig art, og at de måske også henledte andres opmærksomhed på, at der var et hjem, der trængte til forståelse og sympati i denne situation. Derfor mener jeg, det er meget vigtigt, at hjemmesygeplejerskerne vedblivende kan være knyttet til den kreds af befolkningen, som de skal arbejde iblandt. At der så kan opstå vanskeligheder med hensyn til ansættelsesforholdene, hvad også sygeplejeforeningerne har peget på, er en anden sag, men disse vanskeligheder må løses så godt, som det nu er muligt.